

Kaj so nam pripovedovali naš dedek?*)

(Spisal Z o r á n.)

9. Kako je odgnala žena roparje?

Na hribu sredi velikega gozda je samotarila žena, ki je imela navado, da je glasno mislila, t. j. vse, kar si je mislila, je ob enem tudi govorila. Imela je kravico in psa z imenom „Skija“. Ko se je približala zima, in ni mogla več pasti svoje krave, si je računarla nek večer: „Sena nimam, da bi kravico krmila po zimi, in paše, tudi ne bode. Težko se ločim od tebe, pa te vendar moram prodati; kar jutri te ženem na sejem. Hudo mi bode res zate, kdo mi bode dajal okusnega mleka, ko tebe ne bo! Skrbno bodem shranila denar, ki ga dobim zate, in vspomladi si zopet kupim kravo, mogoče da celo tebe, rdečka, in zopet te bodem gonila na pašo in ti mi bodeš dajala mleko.“ Pobožala je še svojo rdečko, zaprla hlev in si šla kuhat večerjo.

Baš takrat so pa šli zadej za hramom roparji mimo in so slišali, da je rekla žena, da bode drugi dan gnala kravo na sejem in da bode dobila tedaj denar.

„Ala, jutri večer, ko se zmrači, se zberemo vsi tukaj in vzamemo babi denar“, dejal je glavar roparjem in šli so dalje.

Drugi dan je žena res gnala kravico na sejem in jo je prav dobro prodala. Vesela se je vrnila proti večeru domov. Denar je skrbno zavila v ruto in jo shranila v škrinjo ter si šla kuhat večerjo.

Ko se je zmračilo, so se roparji previdno približali hiši. Zbrali so se zadej za hramom pri kuhinji in prisluškovali, ker so slišali, da žena govori v kuhinji.

„Hm, ne bode tako lahko, kakor smo si mislili“, dejal je glavar, „slišite, žena se pogovarja, toraj ni sama. Poslušajmo, da slišimo, kdo je in koliko jih je.“

Prislonili so ušesa k steni in prisluškovali.

Žena si je bila skuhala žganjcev za večerjo. Ko jih je drobila v skledo, pražila se je že zabel na ognju, in žena je govorila sama s seboj: „Ali vas je dosti? Menim, da vas je dovolj, še preveč. — Nič se ne bojte, če tudi bode vroče, bode pa potem vsaj bolj čvrsti (t. j. bolj tečni, okusni).

Zabela se je bila sprazila med tem in ko je zabeljevala žgance, vlila je na vsakega nekoliko, rekoč: „To imaš ti, to ti, to pa ti“

Med tem ko je žena večerjala, so se roparji posvetovali med seboj.

„Ali vam nisem rekel, da ne bode tako lahko, kakor smo si mislili?“ rekel je poglavar.

„Petnajst jih je“, rekel je en ropar, „dobro sem štel, ko jim je delila večerjo rekoč: to imaš ti, to ti“

*) Glej „Vrtec“ 1900, str. 195.

„Tudi jaz sem jih naštel petnajst“, dejal je drugi, „kaj naj naredimo, nas pa je samo sedem, toraj še niti polovica ne.“

„In vročo večerjo jim je dala; gotovo mora biti zelo dobra, ker je rekla, da bodo bolj čvrsti, toraj bolj močni“, menil je tretji, „najboljše bode, da odidemo prej, nego nas zapazijo in nas naklestijo.“

Nekateri so že hoteli zbežati, a poglavar je rekel: „Strahopetci, kaj bi bežali po zajčje! Mirni bodimo in počakajmo, da se vležejo in zaspijo, in ni se nam jih treba bati.“

Ostali so toraj in poslušali, kedaj bodo ljudje v hiši legli spat.

Med tem se je žena navečerjala in posodo umila. Ker je bila že noč, stopila je le na vežni prag in zčila pomije pred vežo. Gledala je, kako je razlita voda tekla na razne strani po hribu navzdol, in je rekla: „Ti teci tukaj tja, ti tukaj tja, ti pa tja in ti tja.“ Menila je seveda vodo, pomije, ki jo je izčila.

„Tako, sedaj pa imamo vrabca; zapazili so nas“, dejali so roparji med seboj, „štiri može je poslala na razne strani po sosede, da nas primejo od zadaj in onih ednajst, ki so še v hiši, pa od spredaj, in zajeti bodemo tako od vseh strani. Bolje je, da zbežimo, predno pridejo sosede na pomoč.“

In večina njih je zbežala, le poglavar in dva tovariša so še ostali, ker niso hoteli pokazati, da se bojijo.

Žena je pospravila posodo, pregledala je v kuhinji, ali je vse v redu, in ali je že ogenj ugasnil, in, ker je bilo vse v redu, zaprla je kuhinjo, in nagnala psa Skija ven, rekoč: „Mir božji bodi v hiši! — Skija pa tja vun!“ in zaklenila je še vežna vrata.

Poglavar in oba roparja, ki so še poslušali, so zbežali, da so jih pete komaj dohajale.

Ko so došli, svoje tovariše, so se jim ti smejali: „No, kaj ste pričakali? Ali ste jih dobili po hrbtu?“

„Ne, tepeni nismo bili“, rekel je poglavar, „pa bežali smo, ker so šli s kiji nad nas. Baba je rekla, s kijami pa tja vun“, in kaj smo hoteli? Bežali smo raje, ko bi jih dobili s kiji po glavi.“

„Toraj kije imajo; bežimo, gotovo nas zasledujejo.“

Bežali so daleč proč in nikoli jih ni bilo več nazaj, ker bali so se kijeve.

Žena je isto noč prav sladko spala, ker niti vedela ni, kakšna nevarnost ji je pretila. — Prihodnjo pomlad si je zopet kupila kravico, katero je pridno pasla, in Skij ji je skrbno varoval hišo.

